

[Ebba Strange.]

forbedring, vi alle sammen gerne vil give ægtefællerne, ikke kommer til at gå ud over de enlige.

Der er andre problemer i det her; jeg har ikke fået rørt ved hele tjenestemandspensionsproblemet og spørgsmålet om en fleksibel pensionsalder, men det er jo ting, vi skal drøfte i tiden fremover.

Tove Jørgensen (DKP):

Jeg må erklære mig enig med hr. Jørgen Junior i én ting, og det er i kritikken af betænkningen og af socialministerens redegørelse. Men der er nok ikke så meget andet, jeg kan blive enig med hr. Jørgen Junior om i denne sag. Betænkningen har virkelig været skuffende, og redegørelsen har været en god gang »goddag, mand – økseskaft!«.

De krav, kommunisterne må stille til en pensionsreform, er, at den løser en række problemer, som allerede i lang tid har trængt sig på. Med hensyn til alderspensioner er der fem hovedproblemer, der bør tages i betragtning. Socialministeren kom desværre ikke ind på dem alle sammen i sin redegørelse.

Det gælder for det første spørgsmålet om den generelle tilgangsalder for retten til social alderspension. Det gælder dernæst spørgsmålet om pensionernes størrelse. For det tredje spørgsmålet om, hvilke samfundsgrupper der skal kunne opnå sociale pensioner. For det fjerde drejer det sig om pensionisternes beskatning – det har ministeren været inde på. Og for det femte må pensionisternes boligforhold indgå i diskussionen. Foruden disse fem problemer er der specielle problemer i forbindelse med mennesker, der må søge pension på grund af invaliditet eller tab af ægtefælle, eller som må søge pension før den fastsatte generelle aldersgrænse.

Med hensyn til det første problem, den generelle aldersgrænse, mener kommunisterne, at en nedsættelse af denne grænse af mange årsager må gennemføres. Når kendsgerningen er, at der af en årgang på 67 år kun er 40 pct., der ikke allerede modtager en eller anden form for pension – og det er det, der fremgår af rapporterne fra arbejdsmiljøgruppen af 1972 – så er dette et uomtvisteligt bevis på, at aldersgrænsen er for høj. Når vi samtidig tager arbejdsløsheden i betragtning, er der ingen grund til at udskyde nedsættelsen af aldersgrænsen. Tværtimod vil de mennesker, der nu må hutle sig

igennem de sidste år, før de kan få pension, så kunne tillade sig at sige farvel til arbejdsmarkedet, og de vil vel at mærke ikke blive tvunget væk. Der vil blive tale om en ganske naturlig afgang. Derfor vil en generel nedsættelse betyde en formindskelse af arbejdsløsheden for andre grupper, og der vil samtidig blive tale om et mindre pres på de ressourcer, der anvendes til arbejdsløshedsdagpenge.

Men når det er sagt, så må det også slås fast – og det vedrører det andet hovedspørgsmål – at en nedsættelse af den generelle aldersgrænse kræver en forhøjelse af pensionerne, således at de over en kort årrække kommer op på $\frac{2}{3}$ af gennemsnitsindkomsten inden for handel, håndværk og industri.

Der må endvidere tages stilling til civilstandens indflydelse på pensionerne, således som ministeren er inde på i redegørelsen. Det er helt uholdbart, som det er i øjeblikket, at der er forskel på, om man lever papirløst eller i et registreret samlivsforhold. Det må altså overvejes, om det ikke er mere rimeligt, at hver person får sin pension. Jeg vel gerne fremhæve, at kommunisterne går ind for ensartede pensioner, men ikke kan gå ind for betænkningens modeller B og C som langsigtede løsninger.

For model Bs vedkommende er der ganske vist også tale om ensartede pensioner, men kun for så vidt man har haft samme tidsmæssige tilknytning til arbejdsmarkedet. Det vil under de nuværende betingelser især ramme mange kvinder, ligesom alt, hvad der hedder invalidepensionister, enkepensionister og førtidspensionister, ikke vil kunne opnå det høje niveau. Samtidig er det urimeligt med den inflation, der præger samfundet, at finansiere pensionerne gennem opsparinger i fonds. Derved vil pengene gå til kapitaldannelse og ikke til pensionsudbetalinger. Det må være de nuværende producerende, der underholder de nuværende pensionister. Dvs. pensionsudbetalinger skal klares over skatterne, så bidragene ikke mister i værdi.

Hr. Palle Simonsen var inde på, at der var nogle problemer med, at vi fik flere og flere pensionister og færre og færre erhvervsaktive. Hr. Palle Simonsen må undskylde, men jeg synes, det er noget vrøvl, for det, det drejer sig om, er jo produktionens størrelse, og produktionens størrelse stiger og stiger. Det er den, der er grundlaget for pensionsudbetalingerne.

Heller ikke for model Cs vedkommende kan